Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 4ης Ιουνίου 2020*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κρατικές ενισχύσεις – Εικαζόμενες ενισχύσεις – Απόφαση κινήσεως της κατά το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ διαδικασίας – Διαταγή αναστολής των επίμαχων μέτρων – Προϋποθέσεις νομιμότητας της διαταγής»

Στην υπόθεση C-456/18 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 12 Ιουλίου 2018,

Ουγγαρία, εκπροσωπούμενη από τους M. Z. Fehér και G. Koós,

αναιρεσείουσα,

υποστηριζόμενη από τη:

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από τους B. Majczyna και M. Rzotkiewicz καθώς και από την A. Kramarczyk,

παρεμβαίνουσα στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους L. Flynn, P.-J. Loewenthal και V. Bottka καθώς και από την K. Talabér-Ritz,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος (εισηγητή), R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούσα καθήκοντα δικαστή του πρώτου τμήματος, M. Safjan, L. S. Rossi και C. Toader, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: R. Şereş, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 26ης Σεπτεμβρίου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιανουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Ουγγαρία ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 25ης Απριλίου 2018, Ουγγαρία κατά Επιτροπής (T-554/15 και T-555/15, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2018:220), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές της για την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως C(2015) 4805 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.41187 (2015/NN) – Ουγγαρία – Εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας (ΕΕ 2015, C 277, σ. 24), και, αφετέρου, της αποφάσεως C(2015) 4808 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA. 40018 (2015/C) (πρώην 2014/NN) – Τροποποίηση του 2014 του τέλους επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας στην Ουγγαρία (ΕΕ 2015, C 277, σ. 12) (στο εξής: επίδικες αποφάσεις), στο μέτρο που διατάσσουν την αναστολή της εφαρμογής του προοδευτικού συντελεστή όσον αφορά, αντιστοίχως, την εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας και το τέλος επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας, όπως προκύπτουν από τον νόμο XCIV του 2014, σχετικά με την εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας, και από την τροποποίηση, το 2014, του νόμου XLVI του 2008, σχετικά με την τροφική αλυσίδα και την επίσημη εποπτεία της.

Το νομικό πλαίσιο

2 Η αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 734/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2013 (ΕΕ 2013, L 204, σ. 15) (στο εξής: κανονισμός 659/1999), έχει ως εξής:

«[Στις] περιπτώσεις παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή θα πρέπει να έχει το δικαίωμα να λαμβάνει όλες τις αναγκαίες πληροφορίες που θα τις επιτρέψουν να λάβει απόφαση και, ενδεχομένως, να αποκαθιστά αμέσως τον ανόθευτο ανταγωνισμό· ότι είναι επομένως σκόπιμο να δοθεί στην Επιτροπή η δυνατότητα να λαμβάνει ενδιάμεσα μέτρα που να απευθύνονται στα οικεία κράτη μέλη· ότι αυτά τα ενδιάμεσα μέτρα μπορούν να λαμβάνουν τη μορφή διαταγής παροχής πληροφοριών, διαταγής αναστολής και διαταγής ανάκτησης των ενισχύσεων· ότι η Επιτροπή θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με μια διαταγή παροχής πληροφοριών, να αποφασίζει με βάση τις πληροφορίες που διαθέτει και σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τις διαταγές αναστολής και ανάκτησης των ενισχύσεων, να προσφεύγει απευθείας στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο [108, παράγραφος, 2, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ]».

3 Το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού, το οποίο επιγράφεται «Ρήτρα αναστολής της εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«Οι ενισχύσεις που χρήζουν κοινοποίησης σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 1, δεν τίθενται σε εφαρμογή παρά μόνον αφού η Επιτροπή λάβει, ή θεωρηθεί ότι έχει λάβει, απόφαση με την οποία εγκρίνει την εν λόγω ενίσχυση.»

4 Κατά το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Προκαταρκτική εξέταση της κοινοποίησης και αποφάσεις της Επιτροπής»:

«1. Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις τη λάβει. Με την επιφύλαξη του άρθρου 8, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2, 3 ή 4.

2. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δεν αποτελεί ενίσχυση, σημειώνει τη διαπίστωση αυτή με σχετική απόφαση.

3. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο, ενώ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου [107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ], δεν δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την [εσωτερική] αγορά, το κηρύσσει συμβιβάσιμο με την [εσωτερική] αγορά (εφεξής αποκαλούμενη "απόφαση για τη μη διατύπωση αντιρρήσεων"). Στην απόφαση αυτή, αναφέρεται η συγκεκριμένη εξαίρεση της συνθήκης που εφαρμόσθηκε.

4. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δημιουργεί αμφιβολίες κατά πόσον συμβιβάζεται με την [εσωτερική] αγορά, αποφασίζει να κινήσει τη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο [108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ] (εφεξής αποκαλούμενη "απόφαση για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας").

[…]»

5 Το κεφάλαιο ΙΙΙ του κανονισμού 659/1999, το οποίο επιγράφεται «Διαδικασία σχετικά με τις παράνομες ενισχύσεις», περιλαμβάνει τα άρθρα 10 έως 14. Το άρθρο 10 του κανονισμού αυτού τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 20, η Επιτροπή μπορεί, αυτεπαγγέλτως, να εξετάσει πληροφορίες που προέρχονται από οποιαδήποτε πηγή σχετικά με εικαζόμενη παράνομη ενίσχυση.

[…]

2. Εν ανάγκη, η Επιτροπή ζητεί πληροφορίες από το οικείο κράτος μέλος. […]»

6 Το άρθρο 11 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Διαταγή αναστολής ή προσωρινής ανάκτησης της ενίσχυσης», προβλέπει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή μπορεί, αφού δώσει στο οικείο κράτος μέλος τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, να εκδώσει απόφαση, με την οποία απαιτεί από το κράτος μέλος να αναστείλει κάθε παράνομη ενίσχυση έως ότου η Επιτροπή λάβει απόφαση για το συμβατό της ενίσχυσης με την [εσωτερική] αγορά (εφεξής αποκαλούμενη "διαταγή αναστολής").

2. Η Επιτροπή μπορεί, αφού καλέσει το οικείο κράτος μέλος να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, να εκδώσει απόφαση, με την οποία απαιτεί από το κράτος μέλος την προσωρινή ανάκτηση κάθε παράνομης ενίσχυσης, έως ότου ληφθεί απόφαση της Επιτροπής για το συμβατό της ενίσχυσης με την [εσωτερική] αγορά (εφεξής αποκαλούμενη "διαταγή ανάκτησης"), εφόσον πληρούνται τα εξής κριτήρια:

– σύμφωνα με την κρατούσα πρακτική, δεν υπάρχουν αμφιβολίες περί του χαρακτήρα του συγκεκριμένου μέτρου ως ενίσχυσης,

– επιβάλλεται να αναληφθεί επείγουσα δράση,

– υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να προξενηθεί ουσιώδης και ανεπανόρθωτη ζημία σε ανταγωνιστή.

Η ανάκτηση γίνεται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 14 παράγραφοι 2 και 3. Μετά την πραγματική ανάκτηση της ενίσχυσης, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση εντός της προθεσμίας που ισχύει για τις κοινοποιημένες ενισχύσεις.

Η Επιτροπή μπορεί να επιτρέψει στο κράτος μέλος να συνδυάσει την επιστροφή της ενίσχυσης με την καταβολή ενίσχυσης για τη διάσωση της αφορώμενης επιχείρησης.

Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται μόνο στις παράνομες ενισχύσεις που εκτελούνται μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού.»

7 Κατά το άρθρο 12 του ίδιου κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Μη συμμόρφωση με διαταγή»:

«Εάν το κράτος μέλος δεν συμμορφωθεί με διαταγή αναστολής ή προσωρινής ανάκτησης της ενίσχυσης, η Επιτροπή δύναται, παράλληλα με τη διεξαγωγή έρευνας επί της ουσίας της υπόθεσης βάσει των πληροφοριών που διαθέτει, να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και να ζητήσει δήλωση περί του ότι η εν λόγω μη συμμόρφωση αποτελεί παράβαση της Συνθήκης.»

8 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 προβλέπει τα εξής:

«Μετά την εξέταση της ενδεχόμενης ύπαρξης παράνομων ενισχύσεων, εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2, 3 ή 4. Στην περίπτωση απόφασης για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η διαδικασία περατώνεται με απόφαση βάσει του άρθρου 7. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του κράτους μέλους με διαταγή παροχής πληροφοριών, η απόφαση αυτή λαμβάνεται με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες.»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Με τον νόμο XCIV του 2014, σχετικά με την εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας, το Ουγγρικό Κοινοβούλιο προέβλεψε νέο φόρο επιβαλλόμενο, βάσει προοδευτικού συντελεστή, στον ετήσιο κύκλο εργασιών των επιχειρήσεων των οποίων τουλάχιστον το 50 % του κύκλου εργασιών τους προέρχεται από την παραγωγή ή την εμπορία των προϊόντων καπνού. Επίσης, με την τροποποίηση, το 2014, του νόμου XLVI του 2008, σχετικά με την τροφική αλυσίδα και την επίσημη εποπτεία της, προέβλεψε προοδευτικό τέλος επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας επιβαλλόμενο στον κύκλο εργασιών των καταστημάτων που εμπορεύονται είδη ευρείας καταναλώσεως.

10 Με έγγραφα, αντιστοίχως, της 17ης Μαρτίου και της 13ης Απριλίου 2015, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις ουγγρικές αρχές ότι, κατά την άποψή της, ο προοδευτικός συντελεστής του τέλους επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας, αφενός, και ο προοδευτικός συντελεστής της εισφοράς υγείας, καθώς και η μείωση της εισφοράς υγείας σε περίπτωση επενδύσεων, αφετέρου, συνιστούσαν διαφορετική μεταχείριση επιχειρήσεων που τελούσαν σε παρόμοια κατάσταση και ήταν, ως εκ τούτου, δυνατόν να θεωρηθούν μέτρα συνεπαγόμενα κρατικές ενισχύσεις μη συμβατές με την εσωτερική αγορά. Στα έγγραφα αυτά, η Επιτροπή ανέφερε ότι υπήρχε το ενδεχόμενο να απευθύνει στην Ουγγαρία διαταγή αναστολής, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, και την κάλεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σχετικά με την ενδεχόμενη εφαρμογή μιας τέτοιας διαταγής. Οι ουγγρικές αρχές απάντησαν, με έγγραφα της 16ης Απριλίου και της 12ης Μαΐου 2015, ότι τα οικεία μέτρα δεν αποτελούσαν, κατά την άποψή τους, κρατικές ενισχύσεις.

11 Με τις επίδικες αποφάσεις σε αμφότερες τις υποθέσεις αυτές, η Επιτροπή, αφενός, κίνησε επίσημη διαδικασία έρευνας δυνάμει του άρθρου 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και, αφετέρου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, διέταξε την Ουγγαρία να αναστείλει την εφαρμογή των επίμαχων φορολογικών μέτρων.

12 Στις 4 Ιουλίου 2016, η Επιτροπή εξέδωσε δύο αποφάσεις με τις οποίες περάτωσε τις επίσημες διαδικασίες έρευνας και έκρινε ότι τα επίμαχα φορολογικά μέτρα ήταν παράνομα και μη συμβατά με την εσωτερική αγορά.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Σεπτεμβρίου 2015, η Ουγγαρία άσκησε προσφυγή κατά εκάστης των επίδικων αποφάσεων κατά το μέρος που διέτασσαν την αναστολή της εφαρμογής του προοδευτικού συντελεστή, αντιστοίχως, της εισφοράς υγείας και του τέλους επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας καθώς και την αναστολή της μειώσεως της εισφοράς υγείας σε περίπτωση επενδύσεων.

14 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές αυτές.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

15 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Ουγγαρία ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να δεχθεί τα αιτήματα που είχε προβάλει πρωτοδίκως και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

16 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 2018, έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας υπέρ της Ουγγαρίας.

17 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως, την καταδίκη της Ουγγαρίας στα δικαστικά έξοδα και την καταδίκη της Δημοκρατίας της Πολωνίας στα σχετικά με την παρέμβαση έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

18 Η Επιτροπή αντιτάσσει έναντι της Ουγγρικής Κυβέρνησης ένσταση απαραδέκτου της αναιρέσεως, υποστηρίζοντας ότι δεν εκθέτει με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο τους λόγους επί των οποίων στηρίζεται η αναίρεση, δεν προσδιορίζει το σύνολο των βαλλόμενων σημείων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, περιορίζεται, σε μεγάλο βαθμό, σε επανάληψη των πρωτοδίκως προβληθέντων λόγων ακυρώσεως και επιχειρημάτων που απορρίφθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο, βάλλει ειδικότερα κατά της αιτιολογίας των επίδικων αποφάσεων της Επιτροπής αντί κατά του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αποσκοπεί, στην πραγματικότητα, σε επανεξέταση της προσφυγής την οποία απέρριψε το Γενικό Δικαστήριο. Επίσης, η αίτηση αναιρέσεως δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 256 ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με εκείνες του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

19 Διαπιστώνεται συναφώς ότι η Επιτροπή δεν συνοδεύει τους ισχυρισμούς της με τις διευκρινίσεις που απαιτούνται για την εκτίμηση της βασιμότητας της ενστάσεως. Περαιτέρω, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, η Ουγγαρία με την αναίρεσή της προβάλλει, μεταξύ άλλων, λόγους αναιρέσεως οι οποίοι αφορούν πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά, αφενός, το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όταν εκδίδει διαταγές αναστολής και, αφετέρου, την υποχρέωση του συγκεκριμένου θεσμικού οργάνου να αιτιολογεί τις εν λόγω διαταγές.

20 Ως εκ τούτου, η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε η Επιτροπή κατά της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του παραδεκτού των λόγων παρεμβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας, ο οποίος συνδέεται μεν με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως της Ουγγαρίας, πλην όμως βάλλει κατά άλλων χωρίων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπως και ο τρίτος λόγος παρεμβάσεως, ο οποίος δεν αναφέρεται σε λόγο αναιρέσεως, τροποποιούν το αντικείμενο της διαφοράς και είναι, κατά συνέπεια, απαράδεκτοι.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Κατά το άρθρο 40, παράγραφος 4, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η παρέμβαση έχει ως αντικείμενο την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων. Το άρθρο 132 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται και στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία που έχει ως αντικείμενο αναίρεση δυνάμει του άρθρου 190 του Κανονισμού Διαδικασίας, προβλέπει ότι το υπόμνημα παρεμβάσεως περιέχει τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα του παρεμβαίνοντος.

23 Επομένως, οι διατάξεις αυτές δεν εμποδίζουν να προβάλει ο παρεμβαίνων επιχειρήματα διαφορετικά από τα επιχειρήματα του διαδίκου που υποστηρίζει, αρκεί να σκοπεί στην υποστήριξη των αιτημάτων του διαδίκου αυτού ή στην απόρριψη των αιτημάτων του αντιδίκου (αποφάσεις της 23ης Φεβρουαρίου 1961, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, 30/59, EU:C:1961:2, σ. 547, καθώς και της 19ης Νοεμβρίου 1998, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, C-150/94, EU:C:1998:547, σκέψη 36).

24 Κατά συνέπεια, οι λόγοι παρεμβάσεως που προβάλλει η Δημοκρατία της Πολωνίας προς στήριξη των αιτημάτων της Ουγγαρίας δεν μπορούν θα θεωρηθούν απαράδεκτοι, διότι συμπληρώνουν τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως βάλλοντας κατά άλλων χωρίων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και περιέχουν επιχείρημα το οποίο δεν περιλαμβάνεται στην αίτηση αναιρέσεως.

25 Η μερική ένσταση απαραδέκτου την οποία εγείρει η Επιτροπή κατά της παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

26 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Ουγγαρία προβάλλει τρεις λόγους, οι οποίοι αφορούν, πρώτον, εσφαλμένη ερμηνεία από το Γενικό Δικαστήριο των προϋποθέσεων έκδοσης διαταγών αναστολής δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, δεύτερον, παραμόρφωση, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, του περιεχομένου ορισμένων επιχειρημάτων της και, τρίτον, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Κατά την Ουγγρική Κυβέρνηση, το Γενικό Δικαστήριο παραγνώρισε το ότι οι διαταγές αναστολής πρέπει να είναι σύμφωνες με τη Συνθήκη ΛΕΕ και τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης. Στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε πράγματι ότι «ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης δεν περιορίζεται μόνο στις προϋποθέσεις του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 και μπορεί να περιλάβει, μεταξύ άλλων, και τη συμφωνία

της διαταγής αναστολής με τη Συνθήκη ΛΕΕ και τις γενικές αρχές του δικαίου». Παρά ταύτα, στις σκέψεις 70 και 71 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο περιορίζει τις προϋποθέσεις για την έκδοση διαταγής αναστολής στις δύο προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999. Ομοίως, στη σκέψη 87 της εν λόγω αποφάσεως, περιορίζει την εξέτασή του μόνο στο άρθρο αυτό. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε στην ίδια πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 95 και 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον έκρινε ότι, όταν διατάσσει την αναστολή μέτρου κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, η Επιτροπή δεν οφείλει να βεβαιωθεί ότι η διαταγή είναι αναγκαία και σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας.

28 Η Επιτροπή φρονεί, από πλευράς της, ότι δεν υφίσταται ασυνέπεια μεταξύ των σκέψεων 71 και 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, και των σκέψεων 86 και 98 της αποφάσεως αυτής, αφετέρου. Συγκεκριμένα, οι σκέψεις 86 και 98 πρέπει να ερμηνευθούν λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων 130 και 134 της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τις οποίες η σκοπιμότητα της έκδοσης διαταγής αναστολής είναι αρκούντως δικαιολογημένη από την ύπαρξη αποδεδειγμένης παράβασης του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και επομένως δεν απαιτείται να αιτιολογηθεί περαιτέρω. Ειδικότερα, η κατά το άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ απαγόρευση ισχύει πριν καν η Επιτροπή εκδώσει απόφαση για την κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας. Αφής στιγμής κράτος μέλος θέσει σε εφαρμογή μέτρο ενίσχυσης χωρίς να το έχει κοινοποιήσει στην Επιτροπή, στοιχειοθετείται η παράβαση του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Ο χαρακτηρισμός του επίμαχου εθνικού μέτρου ως παράνομης κρατικής ενίσχυσης συνιστά την ουσιαστική προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999. Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή θεωρεί ανακόλουθη την κρίση που διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 135 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή όφειλε να εκθέσει, στην απόφαση περί διαταγής αναστολής, τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι υπάρχει μικρή πιθανότητα το κράτος μέλος να τηρήσει την απαγόρευση αυτή.

29 Λαμβανομένης υπόψη της προαναφερθείσας αντίφασης, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αντικαταστήσει το περιλαμβανόμενο στις σκέψεις 135 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σκεπτικό, κατά τρόπο ώστε να το καταστήσει σύμφωνο προς το αναπτυσσόμενο στις σκέψεις 70, 71, 130 και 134 της αποφάσεως αυτής.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

30 Το άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ υποχρεώνει τα κράτη μέλη να κοινοποιούν στην Επιτροπή κάθε σχέδιο που αποβλέπει να θεσπίσει ή να τροποποιήσει κρατικές ενισχύσεις. Το άρθρο 109 ΣΛΕΕ απονέμει στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης την εξουσία να καθορίζει, μεταξύ άλλων, τους όρους εφαρμογής του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Το Συμβούλιο έχει εκδώσει επί της βάσης αυτής τον κανονισμό 659/1999.

31 Όταν το οικείο κράτος μέλος δεν αναστέλλει την εκτέλεση του επίμαχου μέτρου, προκειμένου να συμμορφωθεί με την υποχρέωση μη εφαρμογής νέων ενισχύσεων ή τροποποιήσεων υφισταμένων ενισχύσεων πριν από την έγκριση της Επιτροπής ή, κατά περίπτωση, του Συμβουλίου, όπως προκύπτει από το άρθρο 108, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, ΣΛΕΕ και το άρθρο 3 του κανονισμού 659/1999, η Επιτροπή έχει την ευχέρεια, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, αφού δώσει στο κράτος μέλος τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, να εκδώσει απόφαση με την οποία να απαιτεί από το κράτος αυτό να αναστείλει τη εκτέλεση μέχρι την έκδοση της τελικής αποφάσεως ως προς το συμβατό της ενισχύσεως (απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2001:528, σκέψη 46).

32 Ο κανονισμός 659/1999 προβλέπει στο άρθρο 4, παράγραφος 4, ότι, εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το κοινοποιηθέν μέτρο δημιουργεί αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά του με την εσωτερική αγορά, κινεί την επίσημη διαδικασία έρευνας. Εφόσον η Επιτροπή λάβει γνώση κοινοποιηθέντος μέτρου, το οποίο θεωρεί ότι αφορά νέα ενίσχυση ή τροποποίηση υφιστάμενης ενίσχυσης, μπορεί επίσης, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού,

να ζητήσει πληροφορίες από το οικείο κράτος μέλος και, κατά περίπτωση, να αποφασίσει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, αυτού, να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας.

33 Σε όλες τις περιπτώσεις, η κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας ως προς μέτρο το οποίο η Επιτροπή θεωρεί ότι συνιστά νέα ενίσχυση υποχρεώνει το οικείο κράτος μέλος να αναστείλει την εκτέλεσή του (πρβλ. αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1992, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-312/90, EU:C:1992:282, σκέψη 17, της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2001:528, σκέψη 59, της 10ης Μαΐου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2005:275, σκέψη 39, και της 9ης Ιουνίου 2011, Diputación Foral de Vizcaya κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-465/09 P έως C-470/09 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:372, σκέψη 92).

34 Παρά ταύτα, η κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας ως προς μη κοινοποιηθέν μέτρο δεν έχει για το οικείο κράτος μέλος τις ίδιες συνέπειες με την έκδοση διαταγής αναστολής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999. Πράγματι, το κράτος μέλος υποχρεούται σε αμφότερες τις περιπτώσεις να αναστείλει την εκτέλεση του επίμαχου μέτρου. Ωστόσο, μόνον η μη συμμόρφωση σε διαταγή αναστολής παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 12 του κανονισμού 659/99, να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο ασκώντας προσφυγή λόγω παραβάσεως (πρβλ. απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2001:528, σκέψη 60).

35 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η διαταγή αναστολής μπορεί είτε να εκδοθεί ταυτόχρονα με την απόφαση για την κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας είτε να είναι μεταγενέστερή της (απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2001:528, σκέψη 47). Απόφαση περί διαταγής αναστολής μπορεί, μεταξύ άλλων, να εκδοθεί μετά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, σε περίπτωση που το οικείο κράτος μέλος δεν έχει αναστείλει ήδη από της κινήσεως της διαδικασίας αυτής την εκτέλεση του εξεταζόμενου μέτρου.

36 Στις δύο υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο επιλήφθηκε δύο ασκηθεισών από την Ουγγαρία προσφυγών κατά διαταγών αναστολής οι οποίες εκδόθηκαν ταυτοχρόνως και με την ίδια απόφαση με την οποία κινήθηκε η επίσημη διαδικασία έρευνας όσον αφορά τα δύο επικριθέντα φορολογικά μέτρα.

37 Με τον πρώτο λόγο της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου η Ουγγαρία υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι, εκτός από την πλήρωση των δύο προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, ήτοι του εκ μέρους της Επιτροπής προσωρινού χαρακτηρισμού του επίμαχου εθνικού μέτρου ως παράνομης κρατικής ενίσχυσης και της διαβούλευσης με το οικείο κράτος μέλος όσον αφορά τη σχεδιαζόμενη διαταγή, η έκδοση διαταγής αναστολής πρέπει να τηρεί και την αρχή της αναλογικότητας. Κατά την άποψη του εν λόγω κράτους μέλους, λαμβανομένου υπόψη του ανασταλτικού αποτελέσματος της κινήσεως της διαδικασίας επίσημης έρευνας που αποφασίστηκε ταυτοχρόνως, η διαταγή αναστολής θα ήταν αιτιολογημένη μόνον αν η Επιτροπή μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι το κράτος μέλος δεν επρόκειτο να τηρήσει τις υποχρεώσεις του, όπερ δεν προέκυπτε από κανένα στοιχείο.

38 Με το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο με την περιεχόμενη στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απάντησή του στο επιχείρημα που υπενθυμίζεται στην προηγούμενη σκέψη. Στις σκέψεις 70, 71, 95 και 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διατύπωσε επανειλημμένως την πεπλανημένη κρίση ότι η έκδοση διαταγής αναστολής τελεί υπό τον όρο της πλήρωσης μόνον των δύο προϋποθέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, παραλείποντας την υποχρέωση της Επιτροπής να εξακριβώσει αν η διαταγή αναστολής είναι σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας.

39 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, «[η] Επιτροπή μπορεί, αφού δώσει στο οικείο κράτος μέλος τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, να εκδώσει απόφαση, με την οποία απαιτεί από το κράτος μέλος να αναστείλει κάθε παράνομη ενίσχυση έως ότου η Επιτροπή λάβει απόφαση για το συμβατό της ενίσχυσης με την [εσωτερική] αγορά (εφεξής αποκαλούμενη “διαταγή αναστολής”)».

40 Από το ίδιο το γράμμα της διατάξεως προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει την ευχέρεια και όχι την υποχρέωση να εκδώσει απόφαση περί διαταγής αναστολής (πρβλ. απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-400/99, EU:C:2001:528, σκέψη 46). Κατά συνέπεια, στον βαθμό που δεν έχει δέσμια αρμοδιότητα, διαθέτει διακριτική ευχέρεια όταν αποφασίζει αν θα εκδώσει τέτοιο μέτρο. Καθόσον, όμως, η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως, οφείλει να την ασκεί τηρώντας τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Schindler Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-501/11 P, EU:C:2013:522, σκέψη 59).

41 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας, η οποία συγκαταλέγεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, επιτάσσει να μην υπερβαίνουν οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση, ενώ εξυπακούεται ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων του ενός πρόσφορων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς [αποφάσεις της 17ης Μαΐου 1984, Denkavit Nederland, 15/83, EU:C:1984:183, σκέψη 25, και της 30ής Απριλίου 2019, Ιταλία κατά Συμβουλίου (Αλιευτική ποσόστωση για τον ξιφία της Μεσογείου), C-611/17, EU:C:2019:332, σκέψη 55]. Η αρχή αυτή υπενθυμίζεται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΕΕ, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου (αριθ. 2) σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας, το οποίο έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη ΕΕ και στη Συνθήκη ΛΕΕ.

42 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι διαταγή αναστολής εκδιδόμενη κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 πρέπει να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας, ήτοι να μην υπερβαίνει το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει η διάταξη αυτή. Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως, σκοπός της εξουσίας που απονέμεται στην Επιτροπή να απευθύνει στα κράτη μέλη τέτοιες διαταγές είναι να διασφαλίσει την τήρηση της απαγορεύσεως της θέσεως σε εφαρμογή σχεδίων ενισχύσεων έως ότου εκδοθεί η τελική απόφαση για το συμβατό των ενισχύσεων αυτών. Η εξουσία αυτή συμπληρώνεται από την εξουσία της Επιτροπής να προσφεύγει απευθείας στο Δικαστήριο, εντός μικρής προθεσμίας, προκειμένου αυτό να διαπιστώσει την παράβαση που συνίσταται στην εκτέλεση από το κράτος μέλος του μέτρου ως προς το οποίο υπάρχουν υποψίες ότι συνιστά παράνομη ενίσχυση.

43 Υπό το πρίσμα του σκοπού αυτού, η έκδοση διαταγής αναστολής είναι αιτιολογημένη όταν, μετά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, το οικείο κράτος μέλος δεν αναστέλλει την εκτέλεση του εξεταζόμενου μέτρου, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως. Πάντως, η έκδοση διαταγής αναστολής ταυτοχρόνως με την έκδοση της αποφάσεως για την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας μπορεί να είναι ενδεδειγμένη και στην περίπτωση που η Επιτροπή δύναται, βάσει επαρκών στοιχείων, να εικάσει ότι το οικείο κράτος μέλος δεν προτίθεται να αναστείλει την εκτέλεση του εξεταζόμενου μέτρου, όπως υποχρεούται μετά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, και ότι, ως εκ τούτου, αναμένεται να καταστεί αναγκαία η άσκηση προσφυγής λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

44 Απαντώντας στον πρώτο λόγο ακυρώσεως της προσφυγής, ο οποίος υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε, στις σκέψεις 70 και 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις προϋποθέσεις νομιμότητας των διαταγών αναστολής ως ακολούθως:

«70 Οι προϋποθέσεις για την έκδοση τέτοιας διαταγής, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, περιορίζονται σε μια ουσιαστική προϋπόθεση, ήτοι στον χαρακτηρισμό από την Επιτροπή, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, του επίμαχου εθνικού μέτρου ως παράνομης κρατικής ενισχύσεως, και σε μια διαδικαστική προϋπόθεση, ήτοι στην παροχή στο κράτος μέλος της δυνατότητας να υποβάλει τις παρατηρήσεις του.

71 Δεν απαιτείται η πλήρωση καμίας άλλης προϋποθέσεως προκειμένου η Επιτροπή να μπορεί να εκδώσει διαταγή βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, ενώ επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι η κατάσταση αυτή είναι το αποτέλεσμα της βουλήσεως και όχι, όπως υποστηρίζει η Ουγγαρία, παραδρομής του νομοθέτη. Πράγματι, το άρθρο αυτό, το οποίο αντικατοπτρίζει την κατάσταση του δικαίου που απορρέει από την παρατεθείσα στη σκέψη 30 ανωτέρω πάγια νομολογία, δεν τροποποιήθηκε με τις αλλαγές που εισήχθησαν στον κανονισμό 659/1999 και παραμένει αμετάβλητο στον νέο κανονισμό 2015/1589.»

45 Πράγματι, οι σκέψεις αυτές, εξεταζόμενες μεμονωμένως, θα μπορούσαν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι υποχρεώνουν την Επιτροπή, όταν εκδίδει διαταγή αναστολής, να τηρεί μόνον τις προϋποθέσεις τις οποίες ρητώς προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, και ότι, ως εκ τούτου, την απαλλάσσουν από την υποχρέωση να εκτιμά τον αναγκαίο χαρακτήρα αυτής της διαταγής αναστολής.

46 Παρά ταύτα, οι σκέψεις αυτές πρέπει να ενταχθούν στο συνολικό σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι «ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης δεν περιορίζεται μόνον στις προϋποθέσεις του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 και μπορεί να περιλάβει, μεταξύ άλλων, και τη συμφωνία της διαταγής αναστολής με τη Συνθήκη ΛΕΕ και τις γενικές αρχές του δικαίου». Επιπλέον, στις σκέψεις 94 επ. της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν η Επιτροπή είχε τηρήσει την αρχή της αναλογικότητας κατά την έκδοση των επίδικων διαταγών αναστολής. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε, στις σκέψεις 98 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν οι διαταγές αυτές ήταν πρόσφορες και αναγκαίες για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκουν τα άρθρα 107 και 108 ΣΛΕΕ, συμπεριλαμβανομένου του μη δυσανάλογου χαρακτήρα των μειονεκτημάτων που προκλήθηκαν από τις διαταγές αυτές σε σχέση με τους επιδιωκόμενους από τη διάταξη αυτή σκοπούς. Τέλος, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε με την έκδοση των επίδικων διαταγών την αρχή της αναλογικότητας.

47 Εκ των ανωτέρω απορρέει ότι η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωση των θεσμικών οργάνων να τηρούν, σε όλες τις πράξεις τους, την αρχή της αναλογικότητας. Ως εκ τούτου, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Ουγγρική Κυβέρνηση προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε εσφαλμένη νομική εκτίμηση των απαιτήσεων αιτιολογήσεως των διαταγών αναστολής.

49 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η Ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών κρίνοντας ότι η διαταγή αναστολής είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

50 Κατά την αναιρεσείουσα, στην αιτιολογική σκέψη 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, πράγματι, επισήμανε ορθώς ότι, όταν η διαταγή αναστολής είναι ενσωματωμένη στην απόφαση για την κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η αιτιολογία της διαταγής πρέπει να καθιστά αντιληπτούς τους λόγους για τους οποίους το οικείο κράτος μέλος δεν πρόκειται να τηρήσει την υποχρέωση αναστολής της εκτέλεσης των μέτρων που εξετάζονται. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε καθόσον έκρινε ότι από τα στοιχεία που παρασχέθηκαν με τις επίδικες αποφάσεις προέκυπτε, κατά την Επιτροπή, ότι η Ουγγαρία είχε την πρόθεση να μην αναστείλει τα επίμαχα μέτρα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας.

51 Κατά την αναιρεσείουσα, πρώτον, η μνεία στις αποφάσεις αυτές ότι οι ουγγρικές αρχές αμφισβητούσαν τον προσωρινό χαρακτηρισμό των μέτρων ως κρατικών ενισχύσεων ερμηνεύθηκε πεπλανημένως από το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως ένδειξη τέτοιας προθέσεως. Αν τούτο γινόταν δεκτό, το κράτος μέλος δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει την ανάλυση της Επιτροπής χωρίς να υπάρχουν υπόνοιες ότι επιθυμεί να θέσει σε εφαρμογή τα εθνικά μέτρα παρά την κίνηση της διαδικασίας έρευνας ως προς αυτά.

52 Δεύτερον, αντιθέτως προς την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, η μνεία στις επίδικες αποφάσεις ότι οι ουγγρικές αρχές δεν είχαν ανταποκριθεί στην πρόσκληση της Επιτροπής να υποβάλουν παρατηρήσεις επί της ενδεχόμενης εκδόσεως διαταγών αναστολής δεν μπορεί να θεωρηθεί στοιχείο της αιτιολογίας. Πρόκειται για καταχρηστική ερμηνεία σιωπηρής συμπεριφοράς την οποία άλλωστε και η ίδια η Επιτροπή δεν ερμήνευσε κατ' αυτόν τον τρόπο.

53 Τρίτον, στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως εξέλαβε τη στάση που επέδειξαν οι ουγγρικές αρχές στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας έρευνας ως στοιχείο της αιτιολογίας των επίδικων αποφάσεων, ενώ η στάση αυτή δεν είχε μνημονευθεί στις εν λόγω αποφάσεις και από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι είχε ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή. Το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κρίνοντας ότι το στοιχείο αυτό αποτελούσε μέρος της αιτιολογίας.

54 Τέταρτον, οι επίδικες αποφάσεις δεν αφήνουν περιθώριο για την ερμηνεία που τους προσέδωσε το Γενικό Δικαστήριο κατά μείζονα λόγο διότι δεν ανέφεραν σε κανένα σημείο τους ότι συνέτρεχε ο κίνδυνος οι εθνικές αρχές να θέσουν σε εφαρμογή τα εξεταζόμενα μέτρα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έρευνας.

55 Πέμπτον, η εκτίμηση από το Γενικό Δικαστήριο της αιτιολογίας των επίδικων αποφάσεων διαψεύδεται εξάλλου από την ίδια την Επιτροπή, η οποία υποστήριξε σταθερά, καθόλη τη διάρκεια της δίκης και ιδίως κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι όφειλε να τηρήσει μόνον τις ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999.

56 Η Επιτροπή εκτιμά ότι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων υπό τις οποίες εκδόθηκαν οι επίδικες αποφάσεις, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι οι ουγγρικές αρχές ήταν σε θέση να αντιληφθούν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή εξέδωσε τις εν λόγω αποφάσεις.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

57 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και πρέπει να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους

λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όλες τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως για παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία αφορά η πράξη άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

58 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως, η έκδοση διαταγής αναστολής συνιστά απλώς και μόνο ευχέρεια της Επιτροπής, ακόμη και όταν πληρούνται αμφότερες οι προβλεπόμενες στο άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 προϋποθέσεις. Πρέπει, επομένως, να υπάρχουν ιδιαίτεροι λόγοι οι οποίοι να συνηγορούν υπέρ της εκδόσεως από το θεσμικό όργανο μιας τέτοιας αποφάσεως. Όπως υπομνήσθηκε στην προηγούμενη σκέψη, δυνάμει της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των πράξεων των θεσμικών οργάνων, τα στοιχεία της αιτιολογίας κάθε αποφάσεως πρέπει να γίνονται γνωστά στον αποδέκτη της ώστε να έχει τη δυνατότητα να εκτιμήσει τη βασιμότητά της και να ασκήσει, ενδεχομένως, το δικαίωμά του προσφυγής έχοντας πλήρη γνώση της καταστάσεως. Απαιτείται, επίσης, κοινοποίηση της αιτιολογίας ώστε ο δικαστής της Ένωσης να έχει τη δυνατότητα να ελέγξει, όπως και στις περιπτώσεις κάθε άλλης πράξεως, τη νομιμότητα της διαταγής αναστολής υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας και να επαληθεύσει ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε αδικαιολόγητη χρήση της ευχέρειας που της απονέμει το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999.

59 Σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, η διαταγή αναστολής εκδίδεται ταυτοχρόνως με την απόφαση για την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή αποφασίζει την έκδοσή της συνδέονται κατ' ανάγκην με την πρόβλεψη ότι το οικείο κράτος μέλος δεν θα αναστείλει την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου παρά την κίνηση της διαδικασίας έρευνας. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, το μόνον επιπλέον αποτέλεσμα της διαταγής αναστολής σε σύγκριση με εκείνα που επιφέρει η κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας είναι η παροχή της δυνατότητας στην Επιτροπή, εφόσον το οικείο κράτος μέλος αθετήσει την υποχρέωσή του περί αναστολής της εφαρμογής του εξεταζόμενου μέτρου, να ασκήσει απευθείας στο Δικαστήριο προσφυγή λόγω παραβάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 12 του κανονισμού 659/1999. Κατά συνέπεια, εάν η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, όταν η διαταγή αναστολής εκδίδεται ταυτοχρόνως με την απόφαση για την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι το κράτος μέλος δεν θα τηρήσει την υποχρέωσή του περί αναστολής και προτίθεται, ως εκ τούτου, ήδη να προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου, θα απαλλασσόταν από την υποχρέωση να αιτιολογήσει αυτή τη διαταγή αναστολής, κατά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

60 Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς υπενθύμισε, στη σκέψη 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «σε μια κατάσταση όπως αυτή της υπό κρίση υποθέσεως, στην οποία η διαταγή αναστολής ενσωματώνεται στην απόφαση για την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας, λαμβανομένου υπόψη του ευρέος περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, καθώς και του ειδικού εννόμου αποτελέσματος που απορρέει από τη διαταγή αναστολής δυνάμει του άρθρου 12 του κανονισμού αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση περί εκδόσεως μιας τέτοιας διαταγής πρέπει να καθιστά αντιληπτούς τους, κατά τη γνώμη της Επιτροπής, λόγους για τους οποίους το οικείο κράτος μέλος δεν επρόκειτο να τηρήσει την απορρέουσα από το άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ υποχρέωση και να αναστείλει την εκτέλεση των μέτρων που εξετάζονται κατόπιν της κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας».

61 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως της προσφυγής της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου η Ουγγαρία υποστήριξε ότι οι επίδικες διαταγές αναστολής ήταν ανεπαρκώς αιτιολογημένες, καθόσον η Επιτροπή δεν είχε εκθέσει τους λόγους που δικαιολογούσαν την έκδοσή τους.

62 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο αυτό στηριζόμενο σε τρία στοιχεία.

63 Κατά πρώτον, στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι από τις επίδικες αποφάσεις προέκυπτε ότι, με την απάντησή τους στις ενημερωτικές επιστολές της Επιτροπής της 17ης Μαρτίου και της 13ης Απριλίου 2015, οι ουγγρικές αρχές υποστήριξαν ότι τα επίμαχα εθνικά μέτρα δεν συνιστούσαν κρατική ενίσχυση. Παρά ταύτα, όπως ανέφερε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών της, αποτελεί προφανώς δικαίωμα κάθε κράτους μέλους να αμυνθεί υποστηρίζοντας ότι το εξεταζόμενο μέτρο δεν συνιστά ενίσχυση. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να συναχθεί εντεύθεν αυξημένος κίνδυνος μη συμμορφώσεως του κράτους μέλους προς τις έννομες συνέπειες του άρθρου 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ιδίως, όσον αφορά αμφιλεγόμενα νομικά ζητήματα όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

64 Κατά δεύτερον, στην ίδια σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε τη μνεία στις επίδικες αποφάσεις ότι οι ουγγρικές αρχές δεν έδωσαν συνέχεια στην πρόσκληση της Επιτροπής για υποβολή παρατηρήσεων σχετικά με τις διαταγές αναστολής των οποίων σχεδιαζόταν η έκδοση. Κατά την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, το στοιχείο αυτό αρκούσε για να γίνει αντιληπτό ότι η Επιτροπή θεωρούσε, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ότι υφίστατο κίνδυνος εκτελέσεως των επίμαχων εθνικών μέτρων παρά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας.

65 Ωστόσο, καίτοι το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 προβλέπει ότι, πριν από την έκδοση διαταγής αναστολής, η Επιτροπή οφείλει να δώσει στο οικείο κράτος μέλος τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί του μέτρου αυτού, αντιθέτως, όπως ορθώς παρατήρησε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 94 των προτάσεών της, το άρθρο αυτό ουδόλως υποχρεώνει το κράτος μέλος να υποβάλει παρατηρήσεις. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι η Ουγγαρία δεν διατύπωσε παρατηρήσεις ως προς το ζήτημα της πιθανής εκδόσεως διαταγής αναστολής δεν αρκούσε ώστε να δικαιολογήσει τον φόβο της Επιτροπής ότι το εν λόγω κράτος μέλος επρόκειτο να θέσει σε εφαρμογή τα επίδικα μέτρα.

66 Τέλος, κατά τρίτον, στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε το γεγονός ότι, αρκετούς μήνες πριν από την έκδοση των επίδικων διαταγών, παρά την κίνηση από την Επιτροπή της επίσημης διαδικασίας έρευνας όσον αφορά ουγγρικά φορολογικά μέτρα που βασίζονταν στο ίδιο σύστημα με των επίμαχων εθνικών μέτρων στην υπό κρίση υπόθεση, τα μέτρα αυτά δεν είχαν ανασταλεί από τις ουγγρικές αρχές. Ωστόσο, όπως παρατήρησε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 99 των προτάσεών της, το γεγονός αυτό δεν αποτελεί μέρος του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η έκδοση των επίδικων διαταγών αντιθέτως προς τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Περαιτέρω, εάν αυτή η προγενέστερη συμπεριφορά της Ουγγαρίας αποτελούσε καθοριστική ένδειξη για την Επιτροπή, η Επιτροπή όφειλε να την είχε μνημονεύσει στις επίδικες αποφάσεις, πράγμα που όμως δεν συνέβη.

67 Κατόπιν των ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε πεπλανημένως, στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «οι ουγγρικές αρχές ήταν σε θέση να κατανοήσουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή [είχε αποφασίσει], με τις επίδικες αποφάσεις, να κάνει όντως χρήση των διαταγών αναστολής». Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

Επί του τρίτου λόγου της αιτήσεως παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας

– Επιχειρήματα των διαδίκων

68 Με τον τρίτο λόγο της αιτήσεως παρεμβάσεως, η Δημοκρατίας της Πολωνίας υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 264, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ καθόσον, προκειμένου να απορρίψει την επιχειρηματολογία της Ουγγαρίας, προσέθεσε τη δική του εκτίμηση στην περιλαμβανόμενη στις επίδικες αποφάσεις. Συγκεκριμένα, στις σκέψεις 135 και 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να κρίνει την έκδοση αποφάσεων περί διαταγής αναστολής δικαιολογημένη, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τον κίνδυνο να τεθούν σε εφαρμογή τα επίμαχα εθνικά μέτρα από την Ουγγαρία παρά την κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας. Η εκτίμηση αυτή, κατά την άποψη της Δημοκρατίας της Πολωνίας, απορρέει από συλλογισμό του Γενικού Δικαστηρίου ο οποίος δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στην αιτιολογία των επίδικων αποφάσεων. Το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υποκαταστήσει με τη δική του αιτιολογία την αιτιολογία του εκδότη της πράξεως.

69 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η Ουγγαρία δεν προτίθετο να αναστείλει τη χορήγηση των επίμαχων ενισχύσεων. Φρονεί, ωστόσο, ότι αιτιολόγησε επαρκώς τις αποφάσεις αυτές στον βαθμό που επισήμανε ότι τα μέτρα ενισχύσεως είχαν τεθεί σε ισχύ πριν από την κοινοποίησή τους.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

70 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, στο πλαίσιο του κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ ελέγχου νομιμότητας, το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδια να αποφαίνονται επί των προσφυγών λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της, ή καταχρήσεως εξουσίας. Το άρθρο 264 ΣΛΕΕ προβλέπει ότι, αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η προσβαλλόμενη πράξη κηρύσσεται άκυρη. Επομένως, το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο δεν δύνανται, εν πάση περιπτώσει, να υποκαταστήσουν την αιτιολογία του εκδότη της προσβαλλομένης πράξεως με τη δική τους αιτιολογία (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, C-246/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:118, σκέψη 85 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Εν προκειμένω, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 63 και 64 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι οι επίδικες διαταγές αναστολής ικανοποιούσαν την απαίτηση αιτιολογήσεως των πράξεων των θεσμικών οργάνων, διότι από τις επίδικες αποφάσεις προέκυπτε, αφενός, ότι οι ουγγρικές αρχές είχαν υποστηρίξει ότι τα επίμαχα εθνικά μέτρα δεν συνιστούσαν κρατικές ενισχύσεις και, αφετέρου, ότι οι ίδιες αρχές δεν είχαν δώσει συνέχεια στην πρόσκληση της Επιτροπής να της υποβάλουν παρατηρήσεις επί των τότε σχεδιαζόμενων διαταγών αναστολής. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από την αιτιολογία αυτή μπορούσε να γίνει αντιληπτό ότι η Επιτροπή εκτιμούσε ότι υπήρχε κίνδυνος εκτελέσεως των επίδικων μέτρων. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη ως στοιχείο του γενικότερου πλαισίου, παρότι οι επίδικες αποφάσεις δεν το μνημόνευαν, το γεγονός ότι οι ουγγρικές αρχές δεν είχαν αναστείλει τα φορολογικά μέτρα τα οποία αφορούσε προηγούμενη επίσημη διαδικασία έρευνας, η οποία είχε κινηθεί αρκετούς μήνες πριν.

72 Ανεξαρτήτως της προηγούμενης διαπίστωσης ότι τα στοιχεία αυτά δεν μπορούσαν να αποτελέσουν επαρκή αιτιολογία των επίδικων αποφάσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία αυτά δεν περιλαμβάνονται στις συγκεκριμένες αποφάσεις, όπως εξάλλου αναγνωρίζει η ίδια η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει, τουναντίον, ότι δεν όφειλε να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους εκτιμούσε ότι ήταν πιθανό η Ουγγαρία να μην σεβαστεί τις αποφάσεις που την διέτασσαν να αναστείλει την εκτέλεση των επίμαχων μέτρων. Εκτιμά επίσης ότι το εκτιθέμενο στις σκέψεις 135 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σκεπτικό είναι αντίθετο προς το αναπτυσσόμενο στις σκέψεις 70, 71, 130 και 134 της ίδιας αποφάσεως. Η Επιτροπή

αναγνώρισε, επίσης, με τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας, ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν παρείχαν συγκεκριμένες επεξηγήσεις ως προς τους λόγους για τους οποίους είχε εκτιμήσει ότι η Ουγγαρία δεν είχε πρόθεση να αναστείλει τη χορήγηση της επίμαχης ενισχύσεως. Η επιχειρηματολογία αυτή είναι εξάλλου συνεπής με την έκταση της διακριτικής ευχέρειας την οποία η Επιτροπή ισχυριζόταν ότι διέθετε, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, προς έκδοση αποφάσεως περί διαταγής αναστολής, όπως προκύπτει από τα υπομνήματα που υποβλήθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και ενώπιον του Δικαστηρίου.

73 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε στοιχεία αιτιολογίας σε εκείνα που παρέθεσε η Επιτροπή και υπερέβη, με τον τρόπο αυτό, τα όρια των εξουσιών του.

74 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτός και ο τρίτος λόγος της αιτήσεως παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας.

75 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

Επί της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής

76 Σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν το Δικαστήριο αναιρεί απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, μπορεί είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.

77 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο αποφαίνεται οριστικά επί της υπό κρίση διαφοράς, η οποία είναι ώριμη προς εκδίκαση.

78 Όπως υπενθυμίζει η σκέψη 69 της παρούσας αποφάσεως, η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν εξέθεταν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή εκτιμούσε ότι η Ουγγαρία δεν επρόκειτο να αναστείλει τα επίμαχα μέτρα παρά την κίνηση της διαδικασίας επίσημης έρευνας. Ωστόσο, οι διαταγές αναστολής θα έπρεπε να είχαν αιτιολογηθεί συναφώς, όπως αναφέρεται στη σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως και όπως επίσης έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ως εκ τούτου, οι επίδικες διαταγές αναστολής είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένες και εκδόθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής πρέπει, επομένως, επίσης να γίνει δεκτός.

79 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι διαταγές αναστολής οι οποίες εκδόθηκαν με τις επίδικες αποφάσεις πρέπει να ακυρωθούν, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

80 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαίνεται επί των εξόδων.

81 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Ουγγαρία ζήτησε να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Επιτροπή πρέπει να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ουγγαρία, τόσο στην πρωτόδικη όσο και στην αναιρετική διαδικασία.

82 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο επίσης εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

83 Η Δημοκρατία της Πολωνίας, παρεμβαίνουσα στην αναιρετική διαδικασία, φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 25ης Απριλίου 2018, Ουγγαρία κατά Επιτροπής (T-554/15 και T-555/15, EU:T:2018:220).

2) Ακυρώνει την απόφαση C(2015) 4805 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA. 41187 (2015/NN) – Ουγγαρία – Εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας, και την απόφαση C(2015) 4808 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Ιουλίου 2015, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA. 40018 (2015/C) (πρώην 2014/NN) – Τροποποίηση του 2014 του τέλους επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας στην Ουγγαρία, κατά το μέρος που διατάσσουν την αναστολή της εφαρμογής του προοδευτικού συντελεστή όσον αφορά, αντιστοίχως, την εισφορά υγείας και το τέλος επιθεωρήσεως της τροφικής αλυσίδας, όπως απορρέουν από τον νόμο XCIV του 2014, σχετικά με την εισφορά υγείας των επιχειρήσεων καπνοβιομηχανίας, και από την τροποποίηση, το 2014, του νόμου XLVI του 2008, σχετικά με την τροφική αλυσίδα και την επίσημη εποπτεία της.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ουγγαρία, τόσο στην πρωτόδικη όσο και στην αναιρετική διαδικασία.

4) Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

υπογραφές